

การตรวจสอบคุณภาพรูปแบบการสร้างสรรค์สมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทย ประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา

Examination of a Competency Implementation Model for Music Teachers in Assessing Thai Wind Instruments Performance of Primary School Students

จุฑาทิพย์ เงินบำรุง^{1*} และ ณภัทร ชัยมงคล²

Jutathip Ngoenbamrung^{1*} and Nhabhat Chaimongkol²

¹นิสิตสาขาวิชาวิทยาการพัฒนานวัตกรรมการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

E-mail: jutathip210@gmail.com

²ค.ด.(การวัดและประเมินผลการศึกษา) /ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Corresponding Author E-mail: nhabhat.c@chula.ac.th

Received: June 3, 2024 / Revised: September 21, 2024 / Accepted: April 4, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสร้างสรรค์สมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเครื่องมือวัดและประเมินผลทางการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านทักษะดนตรีไทยในสอนและประเมินการปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่า จำนวน 5 ท่าน เครื่องมือวิจัย คือ 1) แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการสร้างสรรค์สมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา 2) แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้งานรูปแบบการสร้างสรรค์สมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1) รูปแบบการสร้างสรรค์สมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา ในด้านความมีประโยชน์ ด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ ด้านความเหมาะสม และด้านความถูกต้องโดยรวมมีคุณภาพ อยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.61, SD = 0.51$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ส่วนใหญ่มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านความเหมาะสม (propriety) และด้านความถูกต้อง (accuracy) มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($M = 4.67, SD = 0.48$) ด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ (feasibility) มีค่าเฉลี่ยรองลงมา ($M = 4.57, SD = 0.50$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านความมีประโยชน์ (utility) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.57 ($M = 4.53, SD = 0.57$) และ 2) คู่มือการใช้งานรูปแบบการสร้างสรรค์สมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา โดยรวมมีคุณภาพ อยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.67, SD = 0.50$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ในด้านการนำไปใช้ประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($M = 4.84, SD = 0.37$) ด้านรูปเล่ม มีค่าเฉลี่ยรองลงมา ($M = 4.60, SD = 0.58$) ส่วนด้านที่มี

ค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.51 ($M=4.56, SD=0.51$) ดังนั้น ผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทย ประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา พบว่า มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ : สมรรถนะของครู, การประเมินทักษะ, ดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่า, นักเรียนประถมศึกษา

Abstract

This study aimed to examine the quality of a Competency Implementation Model for music teachers in assessing Thai wind instrument performance of primary school students. The research sample comprised five experts in educational measurement and evaluation design, as well as specialists in Thai musical skills, teaching, and assessment of Thai wind instrument performance. The research instruments consisted of: 1) a Suitability Assessment Form for the Competency Implementation Model for music teachers in assessing Thai wind instrument performance of primary school students, and 2) a Suitability Assessment Form for the manual of the aforementioned Competency Implementation Model. The findings of the study revealed: The Competency Implementation Model for music teachers in assessing Thai wind instrument performance of primary school students demonstrated the highest overall quality level ($M=4.61, SD=0.51$) across four aspects: utility, feasibility, propriety, and accuracy. Upon individual aspect analysis, most aspects were rated at the highest level. The propriety and accuracy aspects exhibited the highest mean values ($M=4.67, SD=0.48$), followed by feasibility ($M=4.57, SD=0.50$). The utility aspect showed the lowest mean value ($M=4.53, SD=0.57$). The manual for the Competency Implementation Model also achieved the highest overall quality level ($M=4.67, SD=0.50$). Among its individual aspects, utility received the highest mean score ($M=4.84, SD=0.37$). The hard copy in book form received a lower mean value ($M=4.60, SD=0.58$), while the content aspect had the lowest mean ($M=4.56, SD=0.51$). In conclusion, the quality assessment of the Competency Implementation Model for music teachers in assessing Thai wind instrument performance of primary school students yielded results at the highest level across all evaluated aspects.

Keywords: Teacher Competency, Performance Assessment, Thai Wind Instrument, Primary School Student

บทนำ

การวัดและประเมินผลในห้องเรียน ครูผู้สอนจำเป็นต้องเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับผลการเรียนและการเรียนรู้ของผู้เรียนในระหว่างการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการวัดและประเมินผลกับการเรียนการสอนเป็นเรื่องที่สัมพันธ์กัน ถ้าหากครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินหรือความรู้ในเนื้อหาที่สอนจะส่งผลให้การเรียนการสอนขาดประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2551) ซึ่งรายวิชาดนตรีเป็นวิชาที่เน้นทักษะการปฏิบัติ ทั้งทักษะการร้องเพลง ทักษะการเล่น ทักษะการเคลื่อนไหว และทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี โดยทั่วไป ครูผู้สอนมักเป็นผู้ประเมินทักษะการปฏิบัติ ซึ่งผู้ประเมินมีผลโดยตรงต่อความเที่ยงและความตรงของผลการประเมิน ดังนั้น การฝึกอบรมผู้ประเมินทักษะการปฏิบัติให้เข้าใจและมีทักษะในการประเมินทักษะการปฏิบัติได้อย่างถูกต้องจึงเป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญ (กมลวรรณ ตังธนากานนท์, 2563; McPherson & Thompson, 1998) ทั้งนี้ในการจัดการเรียนการสอนรายวิชาดนตรีระดับประถมศึกษา เนื้อหาที่ผู้สอนควรสอนในรายวิชาดนตรีจะเกี่ยวข้องกับประวัติความเป็นมาและคุณค่าของดนตรีที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม เรื่องของเสียงการขับร้องและการปฏิบัติเครื่องดนตรี ซึ่งการสอนทักษะปฏิบัติเครื่องดนตรีในระดับประถมศึกษา ผู้สอนส่วนใหญ่นิยมใช้เครื่องดนตรีประเภทเครื่องเป่าในการสอนทักษะปฏิบัติ เนื่องจากมีวิธีการบรรเลงที่ง่ายและเหมาะสำหรับผู้เริ่มต้น ทำให้นักเรียนสามารถมีประสบการณ์การเล่นดนตรีที่สะดวกและสนุกสนาน ส่งผลให้การเรียนรู้ดนตรีมีประสิทธิภาพและสร้างแรงบันดาลใจในการพัฒนาทักษะทางดนตรีในอนาคต

จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาด้านการวัดและประเมินผลของครูดนตรี พบว่า ผู้สอนมีปัญหาด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับมาก ขาดการประเมินอย่างต่อเนื่อง ไม่มีแบบสังเกตพฤติกรรมในการวัดและประเมินผลและที่สำคัญ ขาดการประเมินที่ถูกต้อง รวมถึงไม่มีความหลากหลายในการเลือกใช้วิธีการประเมินเพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาและวัตถุประสงค์ของบทเรียน ทั้งนี้ เนื่องจากผู้สอนไม่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในด้านเนื้อหาของดนตรี จึงไม่สามารถวัดและประเมินผลนักเรียนได้อย่างถูกต้อง (จิตติวิทย์ พิทักษ์และคณะ, 2562) และเมื่อศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของครูดนตรี พบว่า ครูผู้สอนดนตรีไม่มีวุฒิการศึกษาทางด้านดนตรีโดยตรงแต่ได้รับหน้าที่ในการสอนและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาดนตรี ส่งผลให้ขาดความถูกต้องและความแม่นยำในการสอน รวมถึงไม่สามารถจัดกิจกรรมด้วยเทคนิคหรือวิธีการที่หลากหลาย จึงไม่สามารถสอนให้บรรลุเป้าหมายได้ (ณภัทร เพ็ญวุฒิ และคณะ, 2561; ธัญยาภรณ์ โพธิกาวิณ, 2563; นิรमान จันทระประวัติ, 2546; มานะ พิณจะโปะ, 2557; สุชาติ อยู่แท้กุล และคณะ, 2558; Stanley, Brooker, & Gilbert, 2002) นอกจากนี้ยังส่งผลให้ครูผู้สอนรู้สึกกังวลและขาดความมั่นใจในการสอน (วนิดา ประคัลภ์กุล, 2558)

ดังนั้น การพัฒนาสมรรถนะการประเมินของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา โดยเลือกใช้กลยุทธ์ในการสร้างสมรรถนะการประเมินของ Preskill and Boyle (2008) ได้แก่ การฝึกอบรมและการใช้เทคโนโลยี เนื่องจากการฝึกอบรมเป็นรูปแบบหนึ่งที่ทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมช่วยพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และพฤติกรรมของตนเองให้สามารถประเมินทักษะการปฏิบัติของนักเรียนได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ในการประเมินทักษะดนตรีที่เน้นการปฏิบัติ เช่น การร้องเพลง

การเล่นเครื่องดนตรี และการเคลื่อนไหว โดยทั่วไป ครูผู้สอนมักเป็นผู้ประเมินทักษะการปฏิบัติ และผู้ประเมินมีผลโดยตรงต่อความเที่ยงและความตรงของผลการประเมิน การฝึกอบรมผู้ประเมินทักษะการปฏิบัติให้เข้าใจและมีทักษะในการประเมินทักษะการปฏิบัติได้อย่างถูกต้องจึงเป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญ (กมลวรรณ ตังธกานนท์, 2563; Draisey-Collishaw, 2007) ประกอบกับในปัจจุบันเป็นสังคมยุคดิจิทัล เทคโนโลยีต่าง ๆ สนับสนุนการเข้าถึงข้อมูลและการเรียนรู้ตลอดเวลา ช่วยให้การฝึกอบรมมีความเป็นระบบและทันสมัย สอดคล้องกับยุคดิจิทัลและช่วยให้ครูสามารถพัฒนาทักษะการประเมินได้อย่างเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมปัจจุบัน ซึ่งการใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา เป็นอีกหนึ่งทางเลือกที่ท้าทายในการพัฒนาทักษะทางด้านการประเมินสำหรับครูผู้สอนที่ไม่มีวุฒิทางด้านการสอนดนตรีโดยตรง เป็นการเพิ่มศักยภาพครูผู้สอนด้านการประเมินให้มีความเข้มแข็งทั้งด้านความรู้และทักษะการประเมิน รวมถึงเจตคติที่ดีต่อการประเมิน อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมการพัฒนาตนเองในทางวิชาชีพ เป็นประโยชน์ต่อการเพิ่มประสิทธิภาพในจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียนพัฒนาทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านความรู้ ได้แก่ มีความรู้ด้านเนื้อหาและทฤษฎีทางดนตรี และความรู้พื้นฐานทางประเมินและระเบียบวิธีการประเมิน 2) ด้านเจตคติ คือ มีเจตคติที่ดีต่อการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่า และ 3) ด้านทักษะ คือ มีทักษะในการสร้างแบบประเมินสำหรับการประเมินทักษะทางด้านดนตรี และเลือกใช้วิธีการประเมินที่หลากหลายได้เหมาะสมตลอดจนการสร้างเกณฑ์ในการประเมินผล อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมการพัฒนาตนเองในทางวิชาชีพ เป็นประโยชน์ต่อการเพิ่มประสิทธิภาพในจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในชั้นเรียน

การตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา ผู้วิจัยเลือกใช้การประเมิน 4 ด้านของ Stufflebeam (2003) ในรูปแบบ CIPP Model นำมาประยุกต์ใช้เป็นแบบประเมินอิงมาตรฐาน (standard evaluation) โดยจะเน้นที่ 4 ด้านสำคัญ ได้แก่ ความมีประโยชน์ (utility), ความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ (feasibility), ความเหมาะสม (propriety), และความถูกต้อง (accuracy) ซึ่งแต่ละด้านมีการประเมินที่ครอบคลุมการดำเนินงานต่าง ๆ จะช่วยให้การสร้างสมรรถนะครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยของนักเรียนประถมศึกษาตามมาตรฐาน

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา

นิยามศัพท์เฉพาะ

สมรรถนะการประเมินของครู หมายถึง ความสามารถในการประเมินที่ครูดนตรีจำเป็นต้องมีสำหรับการประเมินผลการเรียนการสอนดนตรี โดยจำแนกทักษะและคุณลักษณะที่จำเป็นในการประเมิน ออกเป็น 3 ด้าน ประกอบด้วย 1) ด้านความรู้ ได้แก่ มีความรู้ด้านเนื้อหาและทฤษฎีทางดนตรี และความรู้พื้นฐานทางประเมินและระเบียบวิธีการประเมิน 2) ด้านทักษะ คือ มีทักษะในการสร้างแบบประเมินสำหรับ

การประเมินทักษะทางด้านดนตรี และเลือกใช้วิธีการประเมินที่หลากหลายได้เหมาะสม ตลอดจนการสร้างเกณฑ์ในการประเมินผล และ 3) ด้านเจตคติ คือ มีเจตคติที่ดีต่อการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่า

รูปแบบการสร้างสมรรถนะของครู หมายถึง แบบแผนการสร้างสมรรถนะการประเมินที่ใช้เป็นแนวทางในการสร้างสมรรถนะครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยประยุกต์ใช้กลยุทธ์ในการสร้างสมรรถนะการประเมินของ Preskill and Boyle (2008) ผ่านการฝึกอบรมและการใช้เทคโนโลยี ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนตามลำดับ คือ

1. ขั้นเตรียม เป็นขั้นตอนการเตรียมครูผู้สอนให้พร้อมในการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา โดยการเตรียมความพร้อมสำหรับครูผู้สอนเริ่มจากการพูดคุยเพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกัน และสร้างทัศนคติที่ดีต่อรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะของครู โดยการนัดประชุมเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการทดลองใช้รูปแบบฯ ในการประชุมจะมีการอธิบายขั้นตอนและแนวทางการใช้งานเบื้องต้น แจ้งกำหนดการและระยะเวลาในการใช้ พร้อมแนะนำขั้นตอนการใช้งาน รวมถึงแจกคู่มือการใช้งานและคลิปประกอบ ทั้งนี้ ยังมีการสร้างข้อตกลงร่วมกันเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ

2. ขั้นดำเนินการ เป็นขั้นตอนของการดำเนินการพัฒนากระบวนการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา ประกอบด้วย การเรียนรู้ผ่านวิดีโอและใบความรู้ การสร้างความรู้สึที่ดีต่อการประเมินและการลงมือปฏิบัติเพื่อประเมินผลงานของนักเรียน

3. ขั้นสรุป เป็นขั้นตอนที่ครูผู้สอนแสดงความคิดเห็นและประเมินความพึงพอใจของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา

คู่มือการใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา หมายถึง เอกสารที่ออกแบบมาเพื่อช่วยให้ครูสามารถใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีเป้าหมายหลักในการแนะนำขั้นตอนการใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูฯ ขั้นตอนการเข้าใช้งานเว็บไซต์ และรายละเอียดเนื้อหา

การประเมินการปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่า หมายถึง การประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา ตามเกณฑ์ที่จำแนกองค์ประกอบของทักษะสำหรับการประเมินออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 บทเพลง ด้านที่ 2 เทคนิคการบรรเลง ด้านที่ 3 จังหวะ ด้านที่ 4 คุณภาพของเสียง และด้านที่ 5 บุคลิกภาพ

คุณภาพของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครู หมายถึง ความถูกต้องของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครู ซึ่งมีวิธีการประเมิน 2 วิธี ได้แก่ 1) การตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา และ 2) การตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา

วิธีการวิจัย

ประชากร

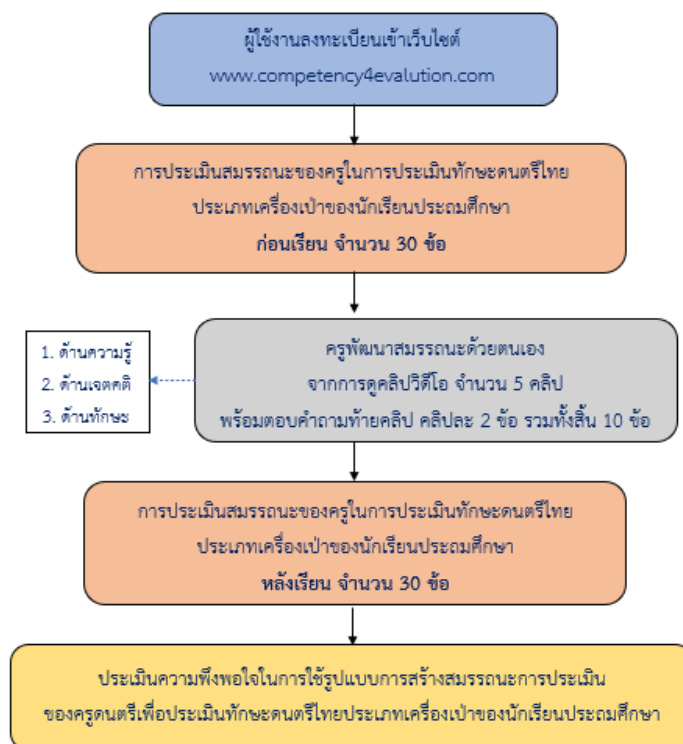
ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเครื่องมือวัดและประเมินผลทางการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านทักษะดนตรีไทยต้องมีความเชี่ยวชาญในสอนและประเมินการปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่า

ตัวอย่างวิจัย

ตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญในด้านการวัดและประเมินผลต้องมีความเชี่ยวชาญด้านการออกแบบเครื่องมือวัดและประเมินผลทางการศึกษา จำนวน 2 ท่าน และผู้สอนในโรงเรียนที่มีความเชี่ยวชาญในด้านทักษะดนตรีไทย ไม่น้อยกว่า 5 ปี จำนวน 3 ท่าน รวม 5 ท่าน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (purposive sampling)

เครื่องมือวิจัย

1. รูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา โดยมีขั้นตอนการเข้าใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 แผนผังการดำเนินงาน (flow chart) รูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา

2. คู่มือการใช้รูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา

3. แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา เป็นแบบประเมินอิงมาตรฐาน (standard evaluation) ตามแนวคิดของ Stufflebeam มีประเด็นในการประเมินครอบคลุม 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความมีประโยชน์ (utility) ด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ (feasibility) ด้านความเหมาะสม (propriety) และด้านความถูกต้อง (accuracy) เป็นแบบประเมินแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยใช้มาตรประมาณค่าของลิเคิร์ท (Likert's scales) ด้านละ 6 ข้อ เป็นข้อคำถามมีทั้งสิ้นรวม 24 ข้อ โดยนำแบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา ให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมของรูปแบบฯ และผู้วิจัยดำเนินการแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิและติดตามผลการตอบกลับ

4. แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา มีประเด็นในการประเมินครอบคลุม 3 ด้าน ได้แก่ ด้านรูปเล่ม ด้านเนื้อหา และด้านการนำไปใช้ประโยชน์ เป็นแบบประเมินแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ (rating scale) โดยใช้มาตรประมาณค่าของลิเคิร์ท (Likert's scales) ด้านละ 5 ข้อ เป็นข้อคำถามมีทั้งสิ้นรวม 15 ข้อ โดยนำแบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา ให้ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้งานรูปแบบฯ และผู้วิจัยดำเนินการแก้ไข ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิและติดตามผลการตอบกลับ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญในด้านการวัดและประเมินผลต้องมีความเชี่ยวชาญด้านการออกแบบเครื่องมือวัดและประเมินผลทางการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญในด้านทักษะดนตรีไทยต้องมีความเชี่ยวชาญในสอนและประเมินการปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่า โดยส่งแบบประเมินและเก็บแบบประเมินกลับคืนด้วยตนเองตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบประเมินครบ จำนวน 5 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานแบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษาและคู่มือการใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา โดยวิเคราะห์ค่าสถิติเชิงบรรยาย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยมีเกณฑ์เทียบระดับเหมาะสมที่เลือกใช้เกณฑ์ของ John W. Best (บุญชม ศรีสะอาด, 2545) โดยมีระดับ

การแปลความหมายดังนี้

- 4.50-5.00 หมายถึง ระดับเหมาะสมอยู่ในระดับ มากที่สุด
- 3.50-4.49 หมายถึง ระดับเหมาะสมอยู่ในระดับ มาก
- 2.50-3.49 หมายถึง ระดับเหมาะสมอยู่ในระดับ ปานกลาง
- 1.50-2.49 หมายถึง ระดับเหมาะสมอยู่ในระดับ น้อย
- 1.00-1.49 หมายถึง ระดับเหมาะสมอยู่ในระดับ น้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทย ประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ 1) การตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทย ประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา และ 2) การตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทย ประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา ซึ่งในแต่ละส่วนมีรายละเอียดดังนี้

1. ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา

ผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทย ประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา โดยผู้เชี่ยวชาญรวม 5 ท่าน ในด้านความมีประโยชน์ ด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ ด้านความเหมาะสม และด้านความถูกต้อง ผลการตรวจสอบพบว่า โดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.61, SD = 0.51$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าส่วนใหญ่มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านความเหมาะสม (propriety) และด้านความถูกต้อง (accuracy) มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($M = 4.67, SD = 0.48$) ด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ (feasibility) มีค่าเฉลี่ยรองลงมา ($M = 4.57, SD = 0.50$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านความมีประโยชน์ (utility) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 0.57 ($M = 4.53, SD = 0.57$) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสร้างสรรค์สมรรถนะ

รายการประเมิน	M	SD	ความหมาย
ด้านความมีประโยชน์ (utility)			
1. รูปแบบฯ ให้ข้อมูลที่จำเป็นต่อการสร้างสรรค์สมรรถนะการประเมินของครูดนตรี	4.80	0.40	มากที่สุด
2. รูปแบบฯ ตอบสนองความต้องการของผู้ใช้งานซึ่งเป็นครูดนตรี	4.40	0.80	มาก
3. รูปแบบฯ สามารถสร้างสรรค์สมรรถนะการประเมินของครูดนตรีได้อย่างเป็นรูปธรรม	4.20	0.40	มาก
4. รูปแบบฯ มีประโยชน์ต่อการสร้างสรรค์สมรรถนะการประเมินของครูดนตรี	4.80	0.40	มากที่สุด
5. รูปแบบฯ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการเตรียมความพร้อมเพื่อประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษาได้	4.40	0.49	มาก
6. การรายงานผลคะแนนมีความชัดเจนสอดคล้องกับการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา	4.60	0.49	มากที่สุด
รวม	4.53	0.57	มากที่สุด
ด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ (feasibility)			
1. รูปแบบฯ มีความสอดคล้องกับสถานการณ์จริง	4.40	0.49	มาก
2. รูปแบบฯ สามารถนำไปใช้ในการสร้างสรรค์สมรรถนะการประเมินของครูดนตรีได้จริง	4.60	0.49	มากที่สุด
3. รูปแบบฯ มีวิธีการและขั้นตอนที่เข้าถึงง่าย	4.60	0.49	มากที่สุด
4. ขั้นตอนของรูปแบบฯ เหมาะสมกับการดำเนินการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียน	4.60	0.49	มากที่สุด
5. รายละเอียดเนื้อหาของรูปแบบฯ สอดคล้องกับสถานการณ์จริงในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียน	4.80	0.40	มากที่สุด
6. ผู้ใช้งานสามารถนำความรู้ เจตคติและทักษะที่ได้จากรูปแบบไปปฏิบัติได้จริง	4.40	0.49	มาก
รวม	4.57	0.50	มากที่สุด
ด้านความเหมาะสม (propriety)			
1. รูปแบบฯ มีเนื้อหาแต่ละด้านที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การจัดการเรียนรู้	5.00	0.00	มากที่สุด
2. รูปแบบฯ มีเนื้อหาแต่ละด้านที่สอดคล้องกับภาระงานของครูดนตรีในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่า	4.80	0.40	มากที่สุด
3. รูปแบบฯ ส่งเสริมให้ผู้ใช้งานได้ประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าสอดคล้องกับภาระงานปกติ	4.60	0.49	มากที่สุด
4. รูปแบบฯ สามารถสร้างสรรค์สมรรถนะการประเมินของครูดนตรีในการดำเนินการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าได้	4.80	0.40	มากที่สุด
5. รูปแบบฯ มีการนำเสนอเนื้อหาได้เหมาะสมกับภาระงานของครูดนตรีในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน	4.40	0.49	มาก
6. รูปแบบฯ มีความเหมาะสมกับบริบทของผู้ใช้งาน	4.40	0.49	มาก
รวม	4.67	0.48	มากที่สุด

ตารางที่ 1 (ต่อ)

รายการประเมิน	M	SD	ความหมาย
ด้านความถูกต้อง (accuracy)			
1. รูปแบบฯ มีเนื้อหาและรายละเอียดครบถ้วนสอดคล้องกับหลักการการประเมินทักษะปฏิบัติ	4.80	0.40	มากที่สุด
2. รูปแบบฯ มีความเหมาะสมในการสร้างสมรรถนะการประเมินของครูดนตรี	4.60	0.49	มากที่สุด
3. การสร้างสมรรถนะการประเมินของครูดนตรีถูกต้องตามหลักการวัดและประเมิน	4.80	0.40	มากที่สุด
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินภายในรูปแบบฯ มีความถูกต้อง	4.80	0.40	มากที่สุด
5. การรายงานผลคะแนนมีความถูกต้องตามสมรรถนะที่แท้จริงของผู้ใช้งาน	4.60	0.49	มากที่สุด
6. รูปแบบฯ มีขั้นตอนการดำเนินการ การรายงานผลคะแนนและแนวทางคำตอบไว้อย่างชัดเจน	4.40	0.49	มาก
รวม	4.67	0.48	มากที่สุด
รวมทั้งสิ้น	4.61	0.50	มากที่สุด

2. ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา

ผลการตรวจสอบความเหมาะสมของคู่มือการใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา โดยผู้เชี่ยวชาญรวม 5 ท่าน ในด้านรูปแบบ เนื้อหา และด้านการนำไปใช้ประโยชน์ ผลการตรวจสอบพบว่า โดยรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ($M = 4.67, SD = 0.50$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ส่วนใหญ่มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด โดยด้านการนำไปใช้ประโยชน์ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ($M = 4.84, SD = 0.37$) ด้านรูปแบบ มีค่าเฉลี่ยรองลงมา ($M = 4.60, SD = 0.58$) ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านเนื้อหา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.51 ($M = 4.56, SD = 0.51$) ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการตรวจสอบคุณภาพของคู่มือการใช้งานรูปแบบฯ

รายการประเมิน	M	SD	ความหมาย
ด้านรูปแบบ			
1. การออกแบบรูปแบบ	4.60	0.80	มากที่สุด
2. ขนาดของตัวอักษร	4.60	0.49	มากที่สุด
3. ความชัดเจนของภาพ	4.60	0.49	มากที่สุด
4. การจัดเรียงตาราง	4.60	0.49	มากที่สุด
5. การจัดเรียงลำดับเนื้อหา	4.60	0.49	มากที่สุด
รวม	4.60	0.58	มากที่สุด

ตารางที่ 2 (ต่อ)

รายการประเมิน	M	SD	ความหมาย
ด้านเนื้อหา			
1. ความครอบคลุมของเนื้อหา	4.40	0.49	มาก
2. ความเชื่อมโยงของเนื้อหา	4.60	0.49	มากที่สุด
3. ความชัดเจนของเนื้อหา	4.40	0.49	มาก
4. ความถูกต้องของเนื้อหา	4.60	0.49	มากที่สุด
5. อธิบายเนื้อหาเข้าใจง่าย	4.80	0.40	มากที่สุด
รวม	4.56	0.51	มากที่สุด
ด้านการนำไปใช้ประโยชน์			
1. คู่มือสามารถนำไปใช้ในการปฏิบัติได้จริง	4.80	0.40	มากที่สุด
2. คู่มือสามารถศึกษาได้ด้วยตนเอง	4.80	0.40	มากที่สุด
3. คู่มือสามารถใช้เป็นแนวทางในการเตรียมความพร้อมก่อนใช้งานรูปแบบ	4.80	0.40	มากที่สุด
4. คู่มือสามารถแนะนำการใช้งานรูปแบบฯ ได้เป็นรูปธรรม	4.80	0.40	มากที่สุด
5. คู่มือสามารถทำให้ครูใช้งานรูปแบบฯ และนำไปสู่การประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนได้	5.00	0.00	มากที่สุด
รวม	4.84	0.37	มากที่สุด
รวมทั้งสิ้น	4.67	0.50	มากที่สุด

สรุปและอภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของรูปแบบการสร้างสรรค์สมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษา โดยผู้ทรงคุณวุฒิรวม 5 ท่าน ซึ่งการประเมินคุณภาพของรูปแบบฯ ก่อนนำไปใช้งานจริง โดยแบบประเมินที่ใช้เป็นแบบประเมินอิงมาตรฐาน (standard evaluation) ตามแนวคิดของ Stufflebeam มีประเด็นในการประเมินครอบคลุม 4 ด้าน ได้แก่ ด้านความมีประโยชน์ (utility) ด้านความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ (feasibility) ด้านความเหมาะสม (propriety) และด้านความถูกต้อง (accuracy) โดยประเด็นทั้ง 4 ด้านนี้ พบว่า มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุด ผ่านเกณฑ์ที่กำหนด สอดคล้องกับงานวิจัยของ กุสุมา กังหลี (2564) ซึ่งศึกษาการประเมินคุณภาพของรูปแบบการประเมินสมรรถนะทางคลินิกของนักศึกษาพยาบาลตามกรอบการเรียนรู้ของมิลเลอร์โดยใช้การกำหนดกิจกรรมสมรรถนะทางวิชาชีพที่เชื่อมั่นได้ และประเมินคุณภาพตามมาตรฐาน 4 ด้าน ของ Stufflebeam ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพโดยรวมของรูปแบบฯ อยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า มาตรฐานด้านความเป็นประโยชน์/การใช้ประโยชน์ มาตรฐานด้านความเป็นไปได้มาตรฐานด้านความเหมาะสม และมาตรฐานด้านความถูกต้องมีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุดเช่นเดียวกัน อีกทั้ง วิหาญ พละพร และคณะ (2557) ที่ตรวจสอบรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะด้านการวัดและประเมินการคิดสำหรับครูระดับประถมศึกษาที่ชี้ให้เห็นว่าระบบการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ แบบบูรณาการที่พัฒนาขึ้นมีความถูกต้องครอบคลุม

มีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ มีความเหมาะสม และมีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้จริง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการ

รูปแบบการสร้างสมรรถนะฯ ที่พัฒนาขึ้นมีจุดเด่นที่สำคัญ คือ สามารถให้ข้อมูลที่จำเป็น และเป็นประโยชน์ต่อการสร้างสมรรถนะการประเมินของครูดนตรี โดยเนื้อหาของรูปแบบฯ สอดคล้องกับสถานการณ์จริงในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียน และครอบคลุมภาระงานของครูดนตรีในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าและเครื่องมือที่ใช้ในการวัดและประเมินภายในรูปแบบฯ มีความถูกต้องตามหลักการวัดและประเมินผลผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะให้ปรับปรุงรูปแบบฯ โดยแต่ควรเพิ่มการฝึกปฏิบัติการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าในสถานการณ์ที่จำลองให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงเพื่อให้ครูเห็นภาพและสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง ลดความซับซ้อนในขั้นตอนการประเมิน โดยแบ่งขั้นตอนออกเป็นส่วนย่อย ๆ ที่ชัดเจน เพื่อให้ครูสามารถเข้าใจและนำไปใช้ได้ง่ายขึ้น เพิ่มการฝึกอบรมออนไลน์หรือการสร้างชุมชนการเรียนรู้ระหว่างครูผู้สอน เพื่อให้ครูสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์การใช้งานรูปแบบฯ รวมถึงปรับปรุงรูปแบบการรายงานผลให้มีโครงสร้างที่ชัดเจนและง่ายต่อการกรอกข้อมูล โดยใช้ตารางหรือแบบฟอร์มที่ชัดเจน และสามารถเก็บข้อมูลได้สะดวก อย่างไรก็ตามรูปแบบฯ ยังคงสามารถใช้เป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการสร้างสมรรถนะการประเมินของครูดนตรีได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อนำความรู้ที่ได้จากรูปแบบฯ ในภาคทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ในการประเมินการปฏิบัติทักษะดนตรีไทย ซึ่งจะช่วยให้ครูสามารถประเมินทักษะดนตรีไทยของนักเรียนได้อย่างเป็นรูปธรรมส่งผลให้การประเมินสมรรถนะของครูดนตรีมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. ผลการวิเคราะห์ความเหมาะสมของคู่มือการใช้งานรูปแบบฯ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผลการศึกษา และด้านดนตรีไทย พบว่า คู่มือการใช้งานรูปแบบฯ มีคุณภาพโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านรูปเล่ม ด้านเนื้อหา และด้านการนำไปใช้ประโยชน์ มีคุณภาพอยู่ในระดับมากที่สุดเช่นเดียวกัน จุดเด่นของคู่มือการใช้งานรูปแบบฯ คือ มีความเข้าใจง่าย ช่วยให้ครูนำรูปแบบฯ ไปใช้ในการประเมินทักษะดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ตามผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะให้ปรับปรุงคู่มือการใช้งานรูปแบบฯ โดยเน้นรายละเอียดเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินที่ชัดเจน เช่น การวิเคราะห์ทักษะการเป่า เทคนิคการเล่น และการควบคุมเสียง เพื่อให้ครูเข้าใจได้ชัดเจนว่าต้องประเมินอย่างไรในแต่ละส่วน นำเสนอกรณีศึกษาที่ครอบคลุมนักเรียนที่มีระดับทักษะที่แตกต่างกัน เพื่อให้ครูสามารถประเมินได้ในบริบทที่หลากหลาย เพิ่มรายละเอียดของเนื้อหาในแต่ละด้าน ปรับปรุงการใช้ภาษาให้เข้าใจง่าย ตรงประเด็นลดคำศัพท์ทางเทคนิคที่อาจซับซ้อนสำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้พื้นฐานมากในด้านดนตรีไทย ควรมีสรุปใจความสำคัญในรูปแบบสั้น ๆ เพื่อช่วยให้ครูทบทวนข้อมูลได้รวดเร็วและนำไปใช้ได้มีประสิทธิภาพ ปรับแก้และผังคู่มือการใช้งานรูปแบบฯ ใ้บนหน้าแรกของรูปแบบฯ และพิจารณาการใช้สีและลักษณะตัวอักษรที่น่าสนใจ เพื่อดึงดูดความสนใจและส่งเสริมการจดจำของผู้ใช้งาน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. รูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษาที่ได้รับการพัฒนามีคุณภาพสูงในด้านต่าง ๆ เช่น ความเหมาะสมและความถูกต้อง ซึ่งบ่งชี้ว่ารูปแบบนี้สามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ควรให้ความสำคัญกับการขยายการใช้งานรูปแบบนี้ในโรงเรียนต่าง ๆ เพื่อให้ครูสามารถพัฒนาทักษะในการประเมินได้อย่างแม่นยำและตรงตามหลักการประเมิน และการนำไปประยุกต์ใช้จริงยังต้องมีการปรับปรุงหรือเพิ่มขั้นตอนให้ครูสามารถใช้งานได้อย่างสะดวกและเข้าใจง่ายขึ้น โดยเฉพาะในกรณีที่ครูไม่มีประสบการณ์ด้านดนตรีมากนัก

2. การออกแบบคู่มือการใช้งานรูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติดนตรีไทยประเภทเครื่องเป่าของนักเรียนประถมศึกษาที่ควรพัฒนาให้เข้าใจง่ายขึ้น ลดความซับซ้อนในคำอธิบายโดยใช้ภาษาที่เรียบง่าย กระชับ และตรงประเด็น นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับข้อผิดพลาดที่พบบ่อยในการประเมิน และวิธีการแก้ไข รวมถึงเพิ่มเนื้อหาและการออกแบบที่น่าสนใจเพื่อดึงดูดความสนใจของครูผู้ใช้งาน ซึ่งจะทำให้การนำรูปแบบฯ ไปใช้ในทางปฏิบัติเป็นไปอย่างราบรื่นมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาวิธีการและกลยุทธ์ใหม่ ๆ ในการพัฒนารูปแบบการสร้างสมรรถนะของครูในการประเมินทักษะปฏิบัติ เช่น การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย หรือการใช้ปัญญาประดิษฐ์เพื่อช่วยในการประเมิน ซึ่งจะทำให้การประเมินสอดคล้องกับบริบทการเรียนการสอนที่เปลี่ยนแปลงไป รวมถึงครูสามารถเลือกใช้เครื่องมือที่เหมาะสมกับบริบทของตนเองและครอบคลุมการประเมินทักษะปฏิบัติที่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน

รายการอ้างอิง

- กมลวรรณ ตังธนากานนท์. (2563). *การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ* (พิมพ์ครั้งที่ 3). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กุสุมา กังหลิ. (2564). *การพัฒนารูปแบบการประเมินสมรรถนะทางคลินิกของนักศึกษาพยาบาลตามกรอบการเรียนรู้ของมิลเลอร์ โดยใช้การกำหนดกิจกรรมสมรรถนะทางวิชาชีพที่เชื่อมั่นได้* [ปริญญาานิพนธ์ปริญญาคุุชฎีบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
- จิตติวิทย์ พิทักษ์, พงษ์พิทยา สัพโส, และอิศรา ก้านจักร. (2562). สภาพปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนดนตรีของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น. *วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 11(1), 225-237.

- ณภัทร เพ็ญวุฒิ, โดม สว่างอารมณ์, พิมลมาศ พร้อมสุขกุล, และ วรสรณ์ เนตรทิพย์. (2561). ความต้องการของนักเรียนและครูต่อการจัดการเรียนการสอน วิชาดนตรี กลุ่มสาระศิลปะ ระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรุงเทพมหานครเขตภาษีเจริญ. *วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 22(2), 25-39. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/jfofa/article/view/208905>
- ธัญยาภรณ์ โพธิกาวิณ. (2563). แนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนดนตรีสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาอำเภอบางเลน จังหวัดนครปฐม. *วารสารวิชาการ สถาบันวิทยาการจัดการแห่งแปซิฟิก (สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 6(1), 26-38.
- นิรमान จันทระประวัติ. (2546). *ศึกษาสภาพการสอนขลุ่ยเพียงออในโรงเรียนระดับประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดปทุมธานี*. มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ. https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_Doi=10.14457/MU.the.2003.44
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). *การวิจัยเบื้องต้น* (พิมพ์ครั้งที่ 7). สุวีริยาสาส์น.
- มานะ พินิจปะ. (2557). การศึกษาสภาพปัญหาการสอนวิชาดนตรีของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 31. *วารสารศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 6(2), 139-157.
- วนิดา ประคัลภ์กุล. (2558). *แนวทางการส่งเสริมประสิทธิภาพการใช้ครูประถมศึกษาที่สอนไม่ตรงวิชาเอก. [วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย]. ฐานข้อมูลคลังปัญญา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- วิหาญ พละพร, และคณะ. (2557). ผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบซิปปา (CIPPA Model) ที่มีต่อความสามารถในการคิดแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*, 15(28), 116-128.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. <http://www.act.ac.th/document/curriculum/6.pdf>
- สุชาติ อยู่แท่งกุล, คมกริช การินทร์, และ นิคม ศรีรักสูงเนิน. (2558). การสำรวจและวิเคราะห์ปัญหาการเรียนการสอนดนตรีในวิทยาลัยนาฏศิลป์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. *วารสารวิจัยและนวัตกรรมท้องถิ่น*, 10(2), 1-15. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/RDIBRU/article/view/129290>
- Draisey-Collishaw, R. (2007). The limits of doing: A critical assessment of performance-based music education. *The Canadian Music Educator*, 48(4), 31-36.
- McPherson, G. E., & Thompson, W. F. (1998). Assessing music performance: Issues and influences. *Australian Journal of Music Education*, 10(1), 1-10. <https://doi.org/10.1177/1321103X9801000102>
- Preskill, H., & Boyle, S. (2008). A multidisciplinary model of evaluation capacity building. *American Journal of Evaluation*, 29, 443-459. <https://doi.org/10.1177/1098214008324182>

- Stanley, M., Brooker, R., & Gilbert, R. (2002). Assessing music performance: Issues and influences. *Australian Journal of Music Education*, 18(1), 1-10. <https://doi.org/10.1177/1321103X020180010601>
- Stufflebeam, D. L. (2003). The CIPP model for evaluation. In T. Kellaghan, D. L. Stufflebeam, & L. A. Wingate (Eds.), *International Handbook of Educational Evaluation* (pp. 279-317). Dordrecht: Kluwer Academic Publishers.